

LA PRESSA D'HERIBERT BARRERA

"Entre el compromís i el funcionariat Barrera va triar el compromís, entre els principis i la claudicació va triar els principis"

Víctor Alexandre

D'aquí a uns dies, el 27 d'agost, farà un any que va morir Heribert Barrera i, amb aquest motiu, sembla que no hi haurà cap problema perquè l'Ajuntament de Barcelona –a banda d'atorgar-li la Medalla d'Or a títol pòstum, com ja ha fet– doni el seu nom a un carrer de la ciutat. Barrera, no cal dir-ho, és un personatge que forma part de la història de Catalunya i aquest reconeixement li farà justícia. Tanmateix, si s'ha guanyat el respecte i l'admiració de tantíssims catalans no ha estat pas per haver presidit el Parlament durant quatre anys. De presidents del Parlament, n'hi ha hagut una colla, des del 1980, però cap no ha tingut la força ni el carisma de Barrera. I és que Barrera va encarnar fil per randa tot allò que tanta gent demana als polítics amb insistència, que és que, per damunt dels seus interessos personals i de partit, tinguin el coratge de posar-hi els drets i les llibertats nacionals de Catalunya. Aquesta, per tant, és la raó cabdal per la qual Barrera és estimat avui: perquè entre el compromís i el funcionariat va triar el compromís, perquè entre els principis i la claudicació va triar els principis, perquè entre la integritat i el possibilisme va triar la integritat.

En aquest sentit, resulta interessant la lectura del petit llibre "Tenim pressa, molta pressa" per veure l'evolució política del personatge al llarg dels darrers quaranta-cinc anys, del federalisme a l'independentisme. El títol, a més, és del tot encertat, ja que recull meravellosament el neguit creixent de la societat catalana actual. Aquesta és una petita mostra del seu contingut:

- 1966: "Cap home no pot pretendre que es respecti la seva dignitat individual quan s'atempta a la de la seva comunitat".
- 1978: "És un mite perillós voler creure que les victòries militars antigues que van destruir les institucions de les velles nacions de la Península, o la victòria militar del 1939, foren suficients per a crear una nació espanyola".
- "Ni el seu esforç [Felip V] ni el de tots els seus successors, no han aconseguit que els catalans en conjunt tinguéssim cap sentiment de pertinença a cap pàtria altra que Catalunya, ni acceptéssim formar part d'una hipotètica nació espanyola que només hem conegut en forma d'Estat coactiu i alienador".
- 2001: "Tenim una autonomia que és més administrativa que no pas política".

- "En una col•lectivitat, una llengua minoritària està condemnada a desaparèixer, si no és que els parlants formen una comunitat tancada que evita tot intercanvi. Però si hi ha comunicació i una sola societat, que és com han d'anar les coses perquè vagin bé, no hi tenim res a fer".
- 2011: "L'únic objectiu que té sentit en aquest moment és la independència. Deixem-nos d'eufemismes, no val la pena parlar més del dret a decidir. Tots sabem que, mentre estiguem a l'Estat espanyol els que decidiran seran sempre ells. Nosaltres no decidirem mai res. I ells decidiran sempre en contra nostre intentant cargolar-nos cada vegada més. Per això, és indispensable tenacitat, continuar, i a veure si aconseguim [...] independentistes de debò que afirmen amb la seva presència el que és la Catalunya d'avui i que, en comptes de col•laborar, el seu objectiu sigui boicotejar l'Estat espanyol. [...] Esperem que nosaltres, que tenim tants anys, puguem veure encara un dia que el nostre país sigui lliure".

El llibre s'obre i es tanca amb dos textos breus de Salvador Cardús i d'Enric Vila. Amb relació a Barrera, Vila diu el següent: "En un país en què sovint s'ha de triar entre la simpatia o la intel•ligència, va triar la intel•ligència. [...] Com Trias Fargas, va pagar el fet d'estar molt per damunt de la seva època. [...] Mentre els polítics que han ensorrat Esquerra per vanitat el tractaven de vell boig, ell avisava que el Tripartit seria un mal invent. Sempre va insistir que no hi hauria progrés social sense llibertat política i els fets li donen la raó".

Doncs sí, hi estic d'acord. En un país amb arribistes i hipòcrites que exigeixen al govern de Catalunya que faci allò que ells no van fer quan governaven, mentre es reuneixen a la Universitat Espanyolista..., ai perdó, a la Universitat Progressista d'Estiu, és possible això i molt més. Molt més. Ara, però, ja no qualifiquen Heribert Barrera de "vell boig". Ara ja no els cal. Ara, Heribert Barrera és mort i ja no els fa nosa. Ara, mort, l'elevem als altars.